

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Ndz/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	1012201306
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1012201306.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Moyzesova 8, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Krajskému súdu v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6150/12 z 20. júna 2012 vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/169/2012, o návrhu na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Bratislave, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave Mgr. K., JUDr. P., JUDr. N., JUDr. M., JUDr. K., JUDr. M., JUDr. Q., JUDr. M., JUDr. P., JUDr. M., JUDr. C., JUDr. K. JUDr. Z., JUDr. V., JUDr. V., JUDr. M., JUDr. K., JUDr. J., JUDr. B., JUDr. Q., JUDr. Q., JUDr. N., JUDr. M., JUDr. C., JUDr. B., JUDr. U., JUDr. E., JUDr. B., JUDr. Q., JUDr. K., JUDr. J., JUDr. M., JUDr. I., JUDr. E., JUDr. N., JUDr. V., JUDr. L., JUDr. N., JUDr. N., JUDr. E., Mgr. A., JUDr. I., JUDr. K., JUDr. K., Mgr. Z., JUDr. V., JUDr. P., JUDr. B., JUDr. A., JUDr. Z., JUDr. Q., PhD., Mgr. Z., JUDr. O., JUDr. G., JUDr. Z., JUDr. E., JUDr. M., JUDr. M., JUDr. M., PhD., JUDr. O., PhD., JUDr. M., JUDr. Q., JUDr. C., JUDr. C., JUDr. E., JUDr. E., JUDr. V., JUDr. B., JUDr. P., JUDr. J., JUDr. N. a JUDr. T. n i e s ú v y l ú č e n í z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/169/2012.

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave JUDr. E. - predseda Krajského súdu v Bratislave a JUDr. L. - podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave, s ú v y l ú č e n í z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu podľa § 12 OSP n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie

V prejednávanej hore označenej veci v návrhu zo dňa 6.7. 2012 žalobkyňa v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pred prvotným prejednaním veci o jej prikázaní inému súdu toho istého stupňa, pretože sudcovia miestne a

vecne príslušného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania, nakoľko žalobkyňa podanou žalobou navrhuje preskúmať zákonnosť rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Uviedla, že je potrebné zaručiť, aby tieto osoby nemali vplyv na výsledok konania.

Na výzvu zo strany súdu uznesením z 3. septembra 2012 č. k. 1S/157/2012- 6, aby žalobkyňa doplnila svoju žalobu o vyjadrenie, či namieta zaujatosť sudcov Krajského súdu v Bratislave (§ 15a OSP) alebo či žiada o prikázanie veci podľa § 12 ods. 2 OSP žalobkyňa odpovedala, že tvrdí, že Krajský súd v Bratislave nemôže vo veci konať, a to z dôvodu, že konajúci sudca ako aj všetci sudcovia Krajského súdu v Bratislave sú z rozhodovania veci vylúčení, a to pre ich pomer k veci a k účastníkom konania. Každý sudca Krajského súdu v Bratislave je sudcom žalovaného, a teda nevyhnutne by rozhodoval o vlastnom súde. Také rozhodovanie podľa žalobkyne nemôže byť z dôvodov uvedených v samotnej žalobe, v súlade so zásadami spravodlivého súdneho procesu garantovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom žalobkyne na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Opätovne poukázala na zásadu „nemo iudex in causa sua“, ktorá musí byť v právnom štáte dodržiavaná a súdy musia svoje procesné postupy upraviť tak, aby označenú zásadu rešpektovali, pretože opak predstavuje ústavne nekonformný zásah do justičných práv žalobcu. Uviedla, že vyššie uvedené okolnosti neoznamuje v rámci námietky zaujatosti podľa § 15a OSP ani v rámci odôvodnenia žiadosti o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti podľa § 12 ods. 2 OSP, ale uvádza ich konajúcemu sudcovi pre preukázanie jeho vedomosti o uvedených okolnostiach, ktoré jeho samotného ako aj všetkých ostatných sudcov Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania veci vylučujú, pričom očakáva postup podľa § 15 OSP.

V zmysle tohto podania žalobkyne Krajský súd v Bratislave predložil spis na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky s vyjadrením sudcov ohľadom ich zaujatosti v danej veci.

JUDr. E. - predseda Krajského súdu v Bratislave uviedol, že je vo veci zaujatý, ako štatutárny orgán žalovaného.

JUDr. L. - podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave uviedla, že je daný dôvod na jej vylúčenie ako štatutárneho orgánu žalovaného.

JUDr. Z. uviedol, že sa cíti byť zaujatý s tým, že osobne pozná štatutárov (pričom nešpecifikoval, či štatutárov žalobkyne alebo žalovaného).

Ostatní sudcovia Krajského súdu v Bratislave sa vyjadrili, že sa vo veci necítia byť zaujatí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že pre Krajský súd v Bratislave prejav vôle žalobkyne v žalobe ohľadne zaujatosti sudcov nebol dostatočne určitý. Pripúšťal dve alternatívny. Preto krajský súd vyzval žalobkyňu uznesením (čl. 6) na explicitný prejav, či namieta zaujatosť sudcov Krajského súdu v Bratislave (§ 15a OSP). Žalobkyňa v odpovedi na výzvu zotrvala pri uskutočnenom prejave vôle s tým, že tvrdené okolnosti neoznamuje v rámci odôvodnenia námietky zaujatosti podľa § 15a OSP a očakáva postup podľa § 15 OSP. Za existencie tohto stavu krajský súd predložil vec najvyššiemu súdu. Najvyšší súd i vzhľadom na explicitný prejav vôle žalobkyne, v odvolaní zo dňa 6.11.2012 (čl. 10) proti vyrubenému súdnemu poplatku za vznesenie námietky zaujatosti, že námietku zaujatosti nevzniesla, vyhodnotil vyjadrenie žalobkyne, s použitím arg. per eliminationem tak, že ak vylúčime, že ide o námietku zaujatosti, môže ísť iba o procesný postup podľa § 15 OSP, keďže sa sudcovia krajského súdu k daným okolnostiam vyjadrili a vec bola predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Vec preto prejednal v právnom režime ustanovenia § 15 OSP s tým, že posúdil aj dôvodnosť návrhu podľa § 12 OSP. Najvyšší súd pritom z dôvodov procesnej ekonomiky akceptoval predloženie spisu predsedníčkou senátu, ktorému bola vec pridelená, a ktorá zadovážila vyjadrenia všetkých sudcov krajského súdu. Keďže predseda súdu a podpredsedníčka súdu majú v danej veci postavenie štatutárneho zástupcu účastníka konania v postavení žalovaného, nemohli ako predstavitelia správy krajského súdu vykonať súčasne aj procesné úkony podľa § 15 OSP.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia č. Spr. 6150/12 z 20.6.2012, ktorým Krajský súd v Bratislave ako odvolací orgán (rozhodnutie nie je k žalobe pripojené, preto nie je možné uviesť, kto z predstaviteľov správy súdov vo veci rozhodol) rozhodol o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu povinnej osoby Okresného súdu Bratislava IV vydaného podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Zb. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“).

Podľa § 12 ods. 1 OSP ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti (§ 12 ods. 2 OSP). O prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať (§ 12 ods. 3 OSP).

Podľa § 15 ods. 1 OSP ak sa sudca dozvie o okolnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. Predseda súdu môže prideliť vec inému sudcovi, ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí. Ak ide o vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 a predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, predloží vec na rozhodnutie súdu uvedenému v § 16 ods. 1 OSP. Podľa § 16 ods. 1 OSP o tom, či je sudca vylúčený rozhodne nadriadený súd v senáte.

Podľa § 14 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti.

Účelom § 14 ods. 1 OSP, je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezáujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď: 1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť), 2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)], 3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý je charakterizovaný obdobne ako vzťah k účastníkom konania. Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezáujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezáujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu účastníkom alebo k ich zástupcom. Zákonom predpokladané dôvody podmieňujúce záujatosť alebo nezáujatosť sudcu na prejednanie a rozhodnutie pridelenej veci musia vyplývať z objektívnych skutočností.

V prejednávanej veci námietka záujatosti sudcov v zmysle § 14 ods. 1 OSP nebola žalobkyňou výslovne vznesená, i keď tvrdila, že všetci sudcovia krajského súdu sú v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní podľa zák.č. 211/2000 Z.z. vylúčení, keďže preskúmané rozhodnutie bolo vydané krajským súdom. Žalobkyňa v uvedenej veci argumentovala "pomerom sudcov krajského súdu k veci a k účastníkom konania. "

Najvyšší súd konštatuje, že vzhľadom na stúpajúcu frekvenciu žiadostí o informácie, o ktoré sú žiadané aj orgány správy súdu, nie je možné vylúčiť ani žaloby o preskúmanie negatívnych rozhodnutí o takýchto žiadostiach. Najvyšší súd podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti nepovažuje za prijateľné paušálne vylučovanie sudcov toho ktorého súdu len preto, že vecne a miestne príslušným súdom na preskúmanie rozhodnutia vydaného orgánom správy súdu (predsedom alebo podpredsedom súdu) je súd, ktorého sa preskúmané rozhodnutie týka. (Pozri napr. rozhodnutia NS SR sp.zn. 4Ndz/1/2012,

Podľa čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky súdnictvo vykonávajú nezávislé a nestranné sudy. Súdnictvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 30 citovaného zákona v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z toho vyplýva, že sudca musí byť nielen nestranný, ale sa musí ako nestranný javiť navonok. Podľa § 25 ods. 1 zákona o sudcoch vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom; za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

Práve osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaťato vo všetkých veciach, ktoré sú mu pridelené ako zákonnému sudcovi, teda aj vo veciach, ktoré sa týkajú nielen štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu svojej sudcovskej funkcie udržiava, ale aj vo veciach týkajúcich sa orgánov správy súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. K tomuto postojú čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky výslovne sudcovi priznáva nezávislosť pri výkone jeho funkcie. Len zo samotnej skutočnosti, že sudca preskúmava rozhodnutie príslušného orgánu správy súdu vydaného v konaní podľa zákona č. 211/2000 Z.z. (správnom konaní) nemožno vyvodiť záver, že sudca má len z tohto dôvodu taký vzťah k veci, ktorý ho bez ďalšieho vylučuje z konania a rozhodovania pre absenciu nestrannosti a nezaťatosti.

V zmysle zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 35 cit. zák.) pôsobnosť predsedu súdu v oblasti riadenia a správy súdu je potrebné vnímať ako súhrn určitých oprávnení a zároveň aj ako zákonom dané povinnosti; predseda je zároveň štatutárnym orgánom súdu, pokiaľ tento zákon nezveruje toto postavenie v oblasti správy súdu inému subjektu - riaditeľovi správy súdu. V zmysle § 32 a § 33 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov orgány riadenia a správy súdu (t.j. predseda súdu a podpredseda súdu) vykonávajú riadenie a správu súdov v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom; úlohou riadenia a správy súdov je vytvárať súdom Slovenskej republiky podmienky na riadny výkon súdnictva najmä v oblasti personálnej, organizačnej, ekonomickej, finančnej, odbornej a dohliadať na riadny výkon súdnictva spôsobom a v medziach ustanovených zákonom, pričom riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov. Pokiaľ teda predseda súdu či z jeho poverenia podpredseda súdu teda koná a rozhoduje podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, vykonáva funkciu predstaviteľa správy súdu.

Predseda súdu nie je nadriadeným sudcu a ani sudca nie je podriadeným predsedovi súdu pri výkone súdnictva, platná právna úprava materiálneho zabezpečenia sudcu vylučuje aj vzťah ekonomickej závislosti sudcu od predsedu súdu. Spochybnenie nezávislosti sudcu na predsedovi súdu alebo spochybnenie jeho nezávislosti danej tým , že je sudca pridelený na výkon funkcie na určitý súd, ak sa tento súd stane účastníkom súdneho konania, bez uvedenia objektívne daných skutočností spochybňujúcich nezávislosť sudcu a nestrannosť sudcu je spochybnením samotného ústavného princípu nezávislosti sudcu ako predstaviteľa súdnej moci. Preto bez uvedenia konkrétnych dôvodov vylúčenia sudcov najvyšší súd nemá možnosť posúdiť opodstatnenosť tvrdenia žalobkyne, že sudcovia krajského súdu sú vylúčení z konania a rozhodovania v prejednávanej veci vzhľadom na ich vzťah k veci

a k účastníkom konania. Zákon zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pocity účastníka o tom, že možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, ale musí byť zistený dôvod, z ktorého vyplýva, že možno pochybovať o sudcovej nezaujatosti.

Sudcov pomer k predsedovi (podpredsedovi) súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v konaní podľa zák. č. 211/2000 Z.z. predsedom (podpredsedom) súdu je výlučne procesným vzťahom sudcu a zástupcu (štatutára) účastníka konania. Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť ani samotná okolnosť, že sudcovia sa navzájom (ako kolegovia) poznajú a pravidelne sa stretávajú na pracovisku. Vzťahy sudcov navzájom sú vo všeobecnosti neutrálne, budované na princípoch profesionálnej spolupráce, riešenia obdobných pracovných úloh a problémov. Takéto kolegiálne vzťahy sudcov nemožno bez ďalšieho považovať za okolnosť vzbudzujúcu pochybnosti o ich nezaujatosti. Jedine v prípade, kedy vzájomný vzťah presiahne takto chápaný profesionálny rámec a nadobúda charakter bližšieho osobného vzťahu (rodinného, priateľského a pod.), možno o tejto okolnosti uvažovať ako o dôvode pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Je však nutné, aby táto okolnosť bola nielen konštatovaná, ale aj skutkovo vymedzená, preto aj napríklad tvrdenie o priateľskom pomere by malo byť konkretizované. Až v takomto prípade môže vykazovať právne významné znaky z hľadiska § 14 ods. 1 OSP; o takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

Najvyšší súd vo svojej ustálenej judikatúre jednoznačne formuloval dôvody vylúčenia sudcov a hľadiská skúmania nestrannosti z objektívneho i subjektívneho hľadiska aj v nadväznosti na judikatúru EŠLP a Ústavného súdu SR. (pozri najmä 3Ndz/3/2012, 5Ndz/5/2012, 2Ndz/4/2012, 8Ndz/4/2012). Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne.

I keď zákon v § 14 ods. 1 OSP spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva najmä vo veci Delcourt v. Belgicko, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná ("justice must not only be done, it must also be seen to be done")], nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 OSP predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Pokiaľ ide o námietky žalobkyne, resp. jej „obavy“ o dodržanie zásad spravodlivého súdneho procesu garantovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právom žalobkyne na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne poukazuje na ustanovenie čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sudcovi nielen výslovne priznáva nezávislosť výkonu funkcie sudcu, ale súčasne prostredníctvom iných právnych predpisov zabezpečuje garancie bežné v demokratickej spoločnosti na ničím nerušený výkon funkcie sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dôsledne odlišuje od uznávaného princípu „nemo iudex in causa sua“ situáciu, ktorá je predmetom tohto konania, pretože tu nejde o osobnú vec sudcu a súdu, na ktorom vykonáva svoju funkciu. Úspech či neúspech správy súdu v prejednávanom spore je z hľadiska výkonu funkcie sudcu inak vecne a miestne príslušného súdu irelevantný, pokiaľ sám sudca neuvedie dôvody na svoje vylúčenie zodpovedajúce kritériám § 14 ods. 1 OSP.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 15 ods. 1 OSP a § 16 ods. 1 OSP rozhodol, že vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci sú JUDr. E. - predseda Krajského

súdu v Bratislave a JUDr. L. - podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave, ktorí sa ako predstavitelia správy súdu môžu podieľať, resp. sa podieľali na rozhodovaní podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Ohľadom ostatných sudcov Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by bola z hľadiska § 14 ods. 1 OSP právne relevantná. Z vyjadrení sudcov, uvedených v odseku 1 výroku tohto uznesenia, vrátane vyjadrenia JUDr. Z., nevyplývajú žiadne zákonné dôvody pre ich vylúčenie, a preto rozhodol tak, že v prvom odseku výroku tohto uznesenia označení sudcovia Krajského súdu v Bratislave nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Najvyšší súd vo vzťahu k návrhu žalobkyne, aby rozhodol podľa § 12 OSP o prikázaní veci inému súdu, dospel k záveru, že pre taký postup nie sú splnené podmienky stanovené v ods. 1 uvedeného ustanovenia, keďže doposiaľ nebolo rozhodnuté o vylúčení všetkých sudcov Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Konkrétny dôvod, pre ktorý by bol odôvodnený postup podľa § 12 ods. 2 OSP o prikázaní veci z dôvodu vhodnosti, žalovaná neuviedla. Návrhu na prikázanie veci preto najvyšší súd nemohol vyhovieť.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.